

Sygn. akt II W 701/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Drozd

Protokolant: Ewa Rosiek

przy udziale przedstawiciela K. w N.: asp. sztab. J. Z.

po rozpoznaniu w dniach: 25 lutego 2021 roku, 22 marca 2021 roku, 12 kwietnia 2021 roku i 15 października 2021 r.

sprawy o wykroczenie **A. M.**

s. B. i W. z domu G.

ur. (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

w dniu 16 lutego 2020 roku około godz. 11:55 w miejscowości Z. powiatu (...), kierując pojazdem marki O. nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób, że jadąc drogą gminną w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę boczną prowadzącą do posesji (...), nie upewnił się, że jest wyprzedzany przez inny pojazd znajdujący się na lewym pasie ruchu w wyniku czego doprowadził do bocznego zderzenia z pojazdem m-ki A. nr rej. (...), który następnie zjechał z drogi do przydrożnego rowu i uderzył w betonowy słup energetyczny,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. Obwinionego A. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na mocy powołanego przepisu ustawy, wymierza mu karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) złotych.

II. Na zasadzie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz oskarżycieli posiłkowych P. W. (1) i E. W. (1) kwoty po 576 (pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem wydatków ustanowienia pełnomocnika w sprawie;

III. Na zasadzie art. 118 § 1 kpw, 119 § 1 kpw, 121 § 2 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem częściowych wydatków postępowania i na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 kpw zwalnia go od ponoszenia dalszych wydatków i opłat.

Sygn. akt II W 701/20

UZASADNIENIE

wyroku z 15.10.2021 r.

16.02.2020 r. około godziny 11.55 obwiniony A. M. jechał od strony miejscowości W. w kierunku Ł. samochodem O. (...) nr rej. (...). W miejscowości Z. zamierzał skręcić w lewo do posesji nr (...) gdzie mieszka jego brat. W tym samym czasie i w tym samym kierunku poruszał się za samochodem obwinionego pokrzywdzony P. W. (1) kierując samochodem A. (...) nr rej. (...). Pasażerami tego samochodu była matka pokrzywdzonego – E. W. (1) (siedziała z tyłu za kierowcą) oraz jego ciężarna żona P. W. (2).

W miejscowości Z. pokrzywdzony jadąc z prędkością ok. 73 km/h, za samochodem O. (...) rozpoczął manewr wyprzedzania. Zjechał na lewy pas jezdni i zaczął przyspieszać. W tym czasie obwinionych nie upewniwszy się, że lewą połową jezdni jedzie samochód A., który rozpoczął już wyprzedzania, rozpoczął manewr skrętu w lewo w drogę boczną prowadzącą do posesji (...). Skutkiem tego stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Doszło do stycznego i ślizgowego zderzenia samochodu A. i O.. Samochód A. po zderzeniu zjechał z drogi do przydrożnego rowu i uderzył w betonowy słup energetyczny.

/dowody: protokoły k. 2-7, materiał podglądowy k. 12-24, opinia biegłego J. O. k. 35-52, częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 87-88, częściowo zeznania P.W. k. 89-90 i E. W. k. 90, opinia biegłego A. R. k. 127-151/

W miejscu gdzie doszło do zdarzenia od wielu lat obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Jednakże w dniu zdarzenia brak było od strony miejscowości W. znaku D-42 obszar zabudowany. 3.03.2020 r. ponownie ustawiono przedmiotowy znak.

/dowody: protokół k. 2-3, zeznania P. W. k. 90, pismo (...) k. 98, 175, zeznania D. N. k.113-114/

Obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia z których wynika, iż jadąc drogą główną postanowił skręcić do barta, włączył lewy kierunkowskaz, upewnił się że z naprzeciwka nic nie jedzie, popatrzył w boczne i wsteczne lusterko, również nic nie jechało, dlatego wykonał manewr skrętu w lewo. Dodał, iż przed skrętem nie widział samochodu A., przed wjazdem miał ograniczoną widoczność, bo sąsiad miał przy ogrodzeniu naskładane różne „dziady”. W miejscu gdzie doszło do zdarzenia był teren zabudowany.

/wyjaśnienia obwinionego k. 26, 87-88/

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego, w tej części gdzie nie przyznaje się do zarzucanego czynu i podaje, iż prawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo, bowiem wyjaśnienia te nie wytrzymują konfrontacji z opinią biegłego R., z której wynika, iż przed rozpoczęciem manewru skrętu w lewo obwiniony miał dostarczającą widoczną w lusterkach bocznych i wstecznym i powinien dostrzec samochód A., który jechał już lewym pasem i rozpoczął manewr wyprzedzania. Wykonana przez biegłego dokumentacja fotograficzna (k. 138-139) obala wyjaśnienia obwinionego, gdzie podaje, iż przed rozpoczęciem wykonywania manewru skrętu w lewo nie miał możliwości dostrzeżenia samochodu pokrzywdzonego z uwagi na składowanie przez sąsiada różnych rzeczy przy ogrodzeniu, co mogło ograniczać mu widoczność. Jak pisze biegły, obwiniony na odcinku ponad 200 m przed miejscem zdarzenia miał pełną możliwość obserwowania w lewym lusterku samochodu A. jadącego za nim. Fotografie policyjne ilustrują, iż pomiędzy ogrodzeniem posesji znajdującej się przed posesją, na wysokości której doszło do kolizji a drogą nie było żadnych przedmiotów czy też ograniczeń widoczności. Nie podzielono wyjaśnień obwinionego, gdzie utrzymuje, iż w miejscu zdarzenia obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h z racji terenu zabudowanego. W tym zakresie w ocenie sądu wyjaśnienia te nie wytrzymują konfrontacji z zeznaniami policjanta D. N., który słuchany na tę okoliczność w sposób stanowczy zeznał, iż w dniu zdarzenia nie ujawnili tablicy informującej o terenie zabudowanym. Obecne na miejscu osoby zwracały uwagę, że jest tam teren zabudowany, dlatego pojechali to sprawdzić ale stosownego znaku nie było. D. temu wyraz w protokole oględzin gdzie wpisano, iż w miejscu zdarzenia obowiązywało ograniczenie do 90 km/h. Zeznania policjanta korespondują z treścią pisma (...), gdzie stwierdzono, iż w trakcie objazdu dróg (...).03.2020 r. brak było znaku D-42 i w dniu 3.03.2020 r. ponownie ustawiono brakujący znak.

Sąd generalnie dał wiarę zeznaniom P. W., który zeznał, iż w miejscu zdarzenia nie było ograniczenia prędkości do 50 km/h a jadąc za obwinionym w miejscu dozwolonym postanowił wykonać manewr wyprzedzania. Będąc już prawie na równie z obwinionym zauważył jak on zjeżdża w lewo i nie miał już możliwości uniknięcia zderzenia. Zeznania te korespondują z zeznaniami policjanta, pismem (...) oraz opinią biegłego A. R..

Sąd uznał za prawdziwe zeznania E. W. bowiem korespondowały z zeznaniami P. W., były stanowcze i przekonujące.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom policjanta D. N. bowiem są one stanowcze i obiektywne.

Dokonując kluczowych ustaleń sąd oparł się na opinii biegłego sądowego A. R. uznając ją za jasną i przekonującą. Biegły w sposób szczegółowy opisał zgromadzone w sprawie dowody. W sposób jasny i klarowny przedstawił analizę czasowo-przestrzenną dokumentując ją stosownymi rysunkami. W sposób profesjonalny zobrazował widoczności wstecz przed miejscem zdarzenia. Sąd wykorzystał jedynie pomocniczo opinię biegłego J. O., bowiem biegły nie był w stanie udzielić odpowiedzi w zakresie odpowiedzialności uczestników zdarzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialności karnej za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. podlega ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że obwiniony nie upewniwszy się, że lewą połową jezdni jedzie samochód A., który rozpoczął już wyprzedzania, rozpoczął manewr skrętu w lewo w drogę boczną prowadzącą do posesji (...). Skutkiem tego stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Doszło do styczności i ślizgowego zderzenia samochodu A. i O.. Samochód A. po zderzeniu zjechał z drogi do przydrożnego rowu i uderzył w betonowy słup energetyczny. Zachowaniem swoim obwinionym wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia. W ocenie sądu nie dało się usunąć wątpliwości, dotyczących kwestii odpowiedniego włączenia kierunkowskazu przez obwinionego. Zeznania w tej kwestii są sprzeczne a brak jest obiektywnych dowodów pozwalających na stanowczą ocenę. Dlatego też zastosowane regułę z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpk tzn. nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Uznając obwinionego winnym zarzucanego mu wykroczenia na mocy art. 86 § 1 kw wymierzono mu karę 300 zł grzywny uznając, iż jest ona adekwatna do popełnionego wykroczenia. Przy wymiarze kary wzięto pod uwagę fakt, iż nie dające się usunąć wątpliwości odnośnie włączenia kierunkowskazu rozstrzygnięto na korzyść obwinionego, co skutkowało przyjęciem współwiny pokrzywdzonego.

W pkt. II wyroku zasądzono od obwinionego na rzecz oskarżycieli posiłkowych po 576 zł tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie na mocy § 11 ust. 1 pkt. 3, ust. 2 pkt. 2 i § 17 pkt. 1 R.. M.. Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackiej (Dz. U. 2015.1800 ze. zm).

Na zasadzie art. 118 § 1 k.p.w i art. 119 § 1 kpw oraz art. 121 § 2 kpw sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2000 zł tytułem częściowych wydatków zwalniając go na zasadzie słuszności od dalszych kosztów.